

Jules Duys.
AND THEN WE BOW.

Een sierlijke vogel die met een elegante buiging uitdrukking geeft aan een existentiële dankbaarheid voor de dingen die er zijn. Een kunstige vertaling van een positieve, constructieve attitude. Want zo staat Jules Duys (26) in het leven.

Inmiddels is Jules' esthetische taal serieus geëvolueerd. Het ietwat naïeve figuratieve werk uit de beginperiode heeft plaats gemaakt voor krachtige, expressieve abstractie. Acryl is olieverf geworden. Zacht is contrastrijk geworden. Er is meer kleur en textuur.

Dat Jules' schilderijen erg snel matuur zijn geworden, heeft deels met z'n vader te maken. Kris Duys, zelf kunstenaar, heeft z'n zoon Jules zowel inhoudelijk als ambachtelijk geïnspireerd. Hij heeft de poort geopend naar gedurfder en frivoler werk, naar schilderijen die meer aandacht voor compositie hebben en directer de essentie van Jules' persoonlijkheid verkennen.

Een andere factor in Jules' snelle kunsttechnische progressie, is onmiskenbaar zijn arbeidsethos. Hij schildert veel, hij zoekt en zwoegt, hij verandert en verbetert. Verbeten, passioneel en speels obsessieel zoekt hij de grafische grenzen van z'n eigen universum op, evenwel trouw blijvend aan z'n oorspronkelijk verhaal.

Dat authentieke, persoonlijke uitgangspunt is inderdaad nog steeds leesbaar in z'n werk. De 'buiging' mag dan geabstraheerd zijn, ze is prominent aanwezig in z'n recente schilderijen. De essentie van z'n werk is nog steeds die positieve, verbindende kijk op de dingen, deels als antwoord op een cynische en pessimistische wereld rondom hem, maar zonder moreel oordeel daarover.

Misschien is het *streven naar cohesie* de meest accurate manier om Jules' werk zowel menselijk als grafisch te duiden. Het steeds opnieuw zoeken en ontdekken van manieren om contrasterende kleuren en vormen in een speelse en spannende compositie te verbinden. Het is een metafoor voor de ziel van Jules Duys.

gdb